

Niklas

Tämä tarina kertoo minusta, eli Niklaksesta. Olen 10-vuotias ja asun Turussa. Viime keskiviikkona pelasin Pokemonia kännykällä ja menin yliopiston läheiselle vuorelle, koska kuulin että siellä on Gengar.

Asuin vuoren vieressä, joten pääsin sinne nopeasti. Siellä oli metsikkö, joka oli jo kauan pelottanut minua. Nyt oli päivä, joten minua ei pelottanut. Metsikkö ei ollut kauhean suuri, mutta siellä oli piikkipuskia ja linnut huusivat.

Vuori oli keskellä metsää. En ollut koskaan ennen käynyt kyseisellä vuorella. Kun kiipeilin vuorella ja etsin Gengaria orava hyppäsi puskasta melkein naamaani ja säikähdin sitä todella paljon. Kun orava ei tehnyt mitään tajusin, ettei metsikkö olekaan niin pelottava kuin ennen luulin.

Jatkoin kiipeämistä ja kompastuin johonkin erittäin kovaan. Huomasin, että se oli hautakivi, jossa luki N.

Tunsin tärinää kädessäni. Gengar oli saapunut kännykkääni. En ehtinyt jäädä pidemmäksi aikaa, nappasin Gengarin ja lähdin kotiin.

--

Seuraavana päivänä menin uudestaan haudalle, mutta sinne oli tuotu kukka. Se oli auringonkukan näköinen, mutta siinä oli yksi musta terälehti.

--

Aloin käydä hautakivella joka päivä, ja se näytti päivä päivältä rikkiäisemmältä ja vanhemmalta, mutta kukka oli aina siellä. Kukka oli aina vaan samannäköinen.

--

Maanantaina menin vuorelle ja haudalla oli jotain hämmäntävää, ihan kuin maassa olisi liikkunut jotain. Yhtäkkiä maasta nousi käsi! Säikähdin sitä todella, todella paljon ja juoksin kotiin.

Kun tulin metsästä, huomasin, että mitään taloja ei ollut. Siinä missä oli ollut kotini oli vain multaa ja yksi kukka. Olin nähnyt tuon kukan joskus ennenkin. Se kukka oli sama, joka oli haudalla.

Miksi ihmeessä tämä sama kukka oli täälläkin, ja missä kaikki talot olivat? Huomasin, että alkoi tulla sumua.

Jokin erittäin outo henkilö tuli vuorelta päin. Näin paremmin. Se olin minä!

Tajusin, että nimi haudalla oli Niklas.

--

Sanoin haudasta nousseelle itselleni: "Hei."

Tein jatkokysymyksen: "Miksi sinä näytät minulta?"

Hän vastasi: "Koska olen sinä. Etko tajua, että sinä olet jo pitkään ollut kuollut. Lähes kolmekymmentä vuotta."

Vastasin: "Miten?"

Hän vastasi: "Kuolin auto-onnettomuudessa. Se oli traaginen tapahtuma."

Kysyin mistä hän sen tiesi.

"No koska olet minä. Olin paikalla", hän vastasi. "Sinä olet täällä sen takia, koska et löytänyt minua heti, kun kuolit, vaan jatkoit omaa elämääsi. Mutta nyt meidän on aika lähteä pois täältä."

En pystynyt enää liikkumaan. Lensin ylös, ylös, yhdessä itseni kanssa. Lopulta olin taivaassa, eikä toista minua enää ollut.

Nykyään jäljellä on vain harmaa puutalo, jossa joskus asuin.